

Nebrera i el mite de Sísif

MANUEL MILIÁN MESTRE / Periodista i consultor d'empreses

AVUI, 20 d'octubre del 2009

Una víctima més en el cansat procés, de tant de repetir-se. El PP avui és una caldera a pressió, saturada de contradiccions, de paradoxes i sorpreses. I açò no ha fet més que començar. Al que comet atropellaments, incita al desvergonyiment de les utilitats o s'amaga entre bastidors, en la seva cultura tot sembla que el tracta de tu. Qui planta cara a la crítica, qui tracta de defensar la seva veritat alternativa, o simplement dóna la cara en compareixences públiques -com ara Ricardo Costa- és lapidat d'una manera implacable. A Catalunya, durant els darrers vint anys, la tradició del PP demostra que la realitat i la veritat no coincideixen, segrestada pels corifeus de Madrid o pels germans Fernández Díaz. Qui no entengui açò, no entendreà res del fatídic camí del PP català, i, com conclou el professor J.B. Culla al seu esplèndid llibre *La dreta espanyola a Catalunya*, "sense plantejar-se una pregunta, és impossible trobar-hi resposta". A Madrid, no sembla que vulguin interrogar-se sobre els infortunis dels catalans. Montse Nebrera acaba d'anunciar el darrer despropòsit d'una formació política que caça amb llaç, primer, figures o figurants que no collen, i després, vist el resultat d'un improbable matrimoni, es divorcien canviant la seva aventura en decepció. Ni *paracaigudistes* ni oportunistes mai foren garantia de res: Trias de Bes, Piqué, Anna Birulés, van servir per il·lustrar el seu currículum i van relegar els militants -alguns amb carreres tan excel·lents com ells- a la cuneta. És, fet i fet, una maledicció afegida a aqueixa pregunta que mai es va voler fer el PP de Madrid.

NEBRERA ES VA INCORPORAR L'OCTUBRE DEL 2007 de la mà de Josep Piqué a un PP que ella volia transformar, o "refundar", segons la seva pròpia expressió: hi anava ja massa accelerada. La seva posició sempre fou crítica i inacceptable. Jo mateix la vaig advertir que el seu tarannà no era el propi d'un partit com aquest: l'excedien la seva condició intel·lectual i les seves impetuoses maneres de plantejar el debat partidari. Els adjectius són sempre perillosos en aquest partit en què, a partir d'Aznar, es va dissoldre el clima del debat, i ni els successius congressos van aconseguir revisar les males companyies que es van infiltrar en l'organització fins a engolir-se els principis de l'ètica en profit de traficants d'influències i rendistes d'unes sigles a les quals mai de la vida van aportar una idea. Se'n van servir, no van servir la seva causa.

EL PROBLEMA DEL PP AVUI, QUE NEBRERA tal volta ha confós, és que n'hi ha molts que, després d'Aznar, s'hi aproximaren a grimpar o a servir-se del poder pel poder, en lloc de carregar amb generositat idees de servei a la societat, al bé comú. Van pensar com Cèsar: "*Veni, vidi, vici*". I ben cert que la nòmina d'arribistes és molt més extensa que la xarxa Gürtel, ja que arribaren a imposar una filosofia d'utilitats, en lloc de potenciar els valors i els principis pels quals ens mobilitzàrem els qui als anys 70 fundàrem el germen original del PP. Per aqueixa raó, iniciat el camí, Nebrera no hauria de tirar l'esponja, ni tractar d'emportar-se amb ella "a un altre lloc" les persones del partit humiliades, empenyades, presoneres del desencís. La batalla hauria de lliurar-la fins a l'extenuació; d'una altra manera, són els cíncics, els aprofitats, els qui s'hi queden i gaudeixen de la seva retirada: *A enemigo que huye, puente de plata...* Només després de l'expulsió, la marginació irreversible, un s'estableix en condicions per combatre per les seves idees i els seus principis.

TENIA EL CONVENCIMENT QUE NEBRERA estava predestinada a aquest final, tot i la seva "rebel·lia escenificada, mesurada i calculada", segons J.B. Culla. La seva ambició desbordava els límits d'un PP català anquilosat en idees i en els seus lideratges. Amb tot, calia lluitar fins i tot després del congrés del juliol del 2008. Cedir no resulta fàcil; romandre és demostrar que la tesi de la imprescindible catalanització del PP a Catalunya és quelcom més que una simple conveniència electoral: servir la causa general del partit a partir d'una catalanitat inqüestionable. L'independentisme no és la condició *sine qua non* del catalanisme, i això el PP algun dia ho hauria d'acceptar, si aspira a governar Espanya, que és ingovernable sense Catalunya o contra ella, com sempre vaig defensar en tots els fòrums.

M'ENTRISTEIX AQUESTA FUGIDA FORASSENYADA de Montse Nebrera. Sona a fracàs, a desengany, a defalliment. Cal aguantar vint anys per cerciorar-se del que és impossible: tres anys és un calçó massa curt per sentir-se investit de raons per tancar la porta; si no és que la seva vocació siga la de Sísif: pujar la pedra per la muntanya, despenyar-se i tornar a començar. És la maledicció estèril dels qui no arriben enlloc. Ho dic amb sentiment per un partit que es va emportar 30 anys de la meua vida.